

Poštnina plačana v gotovini

Cena 2 Din

DRAMA

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI 1931/32

NEKDO

Premijera 20. februarja 1932

IZHAJA ZA VSAKO PREMIJERO

UREDNIK: FR. LIPAN

*Novosti za damske
plašče pravkar došle!*

**A. & E. Skabernè
Ljubljana**

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

Izhaja za vsako premijero

Premijera 20. februarja 1932

Franc Molnár

Dejal bi, da povem kar po pravici, kako mislim: takrat, ko so bili pregnani uporni angeli iz paradiža — takrat je bil med njimi tudi Franc Molnár, po naše Francè Mlinar... Prav gotovo je bil med njimi, kajti včasih pokuka iz tega izgubljenca nekaj, kar bi se lahko imenovalo poet, kar bi se lahko imenovalo psiholog...

Dnevnik sem! O Molnarju sem nekoč že pisal in povedal o priliki uprizoritve »Lilioma«, v »Slov. Narodu« 24. maja 1922. Da, da, čas hiti... Takrat sem dejal: »pravijo, da je napisal Molnár to zgodbo, to legendo tedaj, ko je bil še nepokvarjen. Njegovo prvo dramsko delo je. In tedaj so mu očitali marsikaj. Melodram, osladnost... in podobne zadeve, kot jih mora kritika pokloniti pisatelju za spomin na krst prvega otroka. Potem pa si je Molnár zavihal rokave in skočil na drog. In pričel delati veletoe, pričel polniti blagajne in pisati za efekt. Postal je teatrski Liliom... Oklicevalec z velikim bobnom.

Liliom je vzdevek — pravo ime je Franc Molnár. Liliom je oklicevalec v teatru. Toda tedaj, ob tistih lepih časih, ko je pisal Lilioma, tedaj je bil poet. Morda že izgubljen — ampak bil je. — Danes je Molnár ptiček, vražje seme, kampelc. Toda nekoč, in naj me pri tej priči vzame vrag — nekoč je bil nekaj, kar se imenuje poet.

Tako nekako sem povedal pred desetimi leti... V teh desetih letih je napisal Molnár marsikaj, zasegel repertoarje vseh gledališč sveta, do poeta se po Liliomu ni dvignil nikoli več... Angel, ki je bil v njem nekoč, se je odmikal od njega vedno bolj in bolj... Kako bi dejal: postal je modni ples, Tango, Ruma, Fox-trot, On-step — ves svet ga pleše, pol leta, vso sezono — potem pa pade v pozabljenje... Ali modna kravata — danes je, jutri je ne moreš več nositi... Molnár je bil moda, recimo teatske kravate, knikebokerice ali smučī ali dralle parfem... Z eno besedo: veletoe na drogu ali sklopka na bradlji — ki se imenujejo skupaj: tantieme...

*

Tako je torej! Napisal je zdaj nekaj, kar imenuje sam »igro v treh dejanjih«, naslov pa je tej zadevi »Nekdo«. — Saj bi lahko imenoval vse skupaj komedijo, skorajda veseloigro — ne, ne in ne, »igra« je to in konec! Na prvi pogled ni igra, na drugi je komedija, na tretji je pa »igra«. Tu v tej zadevi zveni poleg vseh kraguljčkov norca in harlekina, poleg obratov na drogu, nekaj toplega, nekaj, kar naredi tega gospoda z monokljem spet simpatičnega... to je: ljubezen do otroka! Ali ni čudno: v Liliomu se pojavi poet vsled ljubezni do nedonošenega otroka, tu, po mnogih letih, ko so Molnarju osiveli lasje, je spet ljubezen do otroka, do odrasle, lepe hčerke, ki je po očetovi krivdi nesrečna... Zdi se mi, da je »Nekdo« preokret v človeku Molnarju in da bo le obveljalo tisto, kar je napisal stari, genialni nergač, strupeni jezik, Alfred Kerr, o njem: »Komad je sicer slab: vendar ostane v vsej zgodovini teatra, inkluzivno s Hebbloom, Shakespearejem, Bissonom, Raimundom, Kotzebuom, Ibsenom, Molièrom, Florian Geyerjem — ostane nekaj, česar se ne sme nikoli, nikoli, nikoli prezreti.«

Zdi se mi, da postaja Molnar spokornik. Ta »Nekdo« je tiha izpoved: grešil sem, izrabljaj sem, posiljeval sem in zdaj skušam prositi odpustčanja... Tako je, kajti v vseh delih, v vseh komedijah, igratih in veseloigrah ni Molnar nikoli pokazal človeka, ki se zaveda krivde... V igri »Nekdo« pa je tako...

Pustolovec, mednarodni zločinec, parketni lev in hijena je kriv, da njegova hčerka ne najde miru, ne najde zatočišča... In zato! Zato pristopi, prav tako, kot tisti glumač, ki je šel med menihe in se je prikupil in odkupil svoj greh pri Materi božji s predstavo umetnij pred njenim likom — prav tako odkupi ta stari lopov srečo svojega otroka s tem, kar zná, v čemer je mojster: s prevaro. Tako resnično in odkritosrčno izjavi: »Tak star lopov, taka brezvestna kanalta se sprehaja udobno po tem propadajočem svetu, uživajoč tako zvano življenje, ubog otrok pa trpi po njegovi krivdi...«

Zdaj prične svojevrstno dejanje, kjer Molnar odpravi svoj izpit kot telovadec in teatralik z odliko... Njegov junak-pustolovec ustvari za svojo hčer moža, z vsemi nujnimi vrlinami brez hib — zato brez opasnosti — kajti ta lopov je izrodek domišljije. Tu pove, da pozna današnje zahteve, okoliščine, ki delajo in naredijo človeka živega: »Tekoči računi! Eksistenca! Po pošti prihajajo tiskovine, bančna pisma, obračuni, obvestila, cenniki... Pismošča ima polne roke dela. Grofovska korespondenca na majhnem poštnem uradu — to bo šušljanja in klepetanja brez konca in kraja! Poštarica bo zaupno pripovedovala: grof prejema na stotine pisem vsak dan. In sosed bo raznašal vest po gostilnah, po kavarnah! Pošta, pisma, eksistenca, eksistenca! Doma pa bo vstopal sluga s srebrnim podnosom v rokah in javljal: Pošta za gospoda grofa! K zajtrku pošta, zvečer pošta! Posamezno vzeto, to ne pomeni nič, kot celota pa predstavlja sto in sto majhnih koreninic, s katerimi priraste tak lik

na krajevne razmere in požene cvet.« — Vse to je res! Človek je nekaj, kar piše pisma, dobiva pisma, plačuje davke in prejema pobotnice v poravnalnih obveznostih... Samo, da so te poravnave na ime, na naslov... in vse teče lepo svojo pot...

Motiv liliomovski se pojavi tu, v tej igri še enkrat. Hčerka Freda Cortina, avanturista in katoržnika, dobi otroka... Samo mimogrede je omenjeno — in tudi v tem je reminiscenca...

Seveda: grešnik se ne izpokori naenkrat... Le polagoma prihajajo spoznanja... Vmes pa poskoki in spretni veletoci... Malo roznate sentimentalnosti in žoltega cinizma... Saj se rodi iz časa... Poleg vsega: nova barva — malo vere v nadnarurne pojave, v okultne možnosti — ob koncu sklopka: pretresen Mussolini! — Kaj se hoče — spretno, fletno in nadarjeno — od daleč pa zarje genialnosti. — V nasade božje, negovane z božjo previdnostjo, se utihotapi včasih cvetka svojevrstna in požene korenine in cvet... Včasih se imenuje Hugo de Bordeaux, včasih Benvenuto Cellini, včasih spet François Villon in včasih Franc Molnár... Tam raste in se morda presuče včasih celó v spako — a grude božje ne zataji nikoli popolnoma...

Fedor Šaljapin: Moja pot k gledališču

Iz knjige spominov.

Včasi sem se spraševal, zakaj gledališče ni le zbudilo mojo pozornost, ampak napolnilo vse moje bistvo. Resničnost, ki me je obdajala, je imela malo pozitivnega v sebi, bila je negativna. V svojem istinskem življenju sem videl sirovosti, čul neotesane besede. Vse to je seveda pomešano z življenjem vsakega človeka, toda med suknarji v kazanjskem predmestju, kamor me je usoda blagovolila posaditi, je bilo zlasti zarobljeno. Tega morebiti nisem razumel s pametjo, jasno se tega kajpak nisem závedal, pač pa sem to za trdno čutil z vsem srcem. Globoko v duši mi je nekaj nerazložljivega pravilo, da nekaj manjka življenju, kakršno sem videl vse okoli sebe. Moj prvi obisk gledališča je prav zato pretresel vse moje bistvo, ker je nazorno potrdil mojo megleno slutnjo, da more biti življenje — lepše, plemenitejše.

Nisem vedel, kdo so ti ljudje, ki igrajo na odru »Medejo« ali »Rusko svatbo«, vendar zame so bila to bitja višje vrste. Tako krasno so bili opravljeni! (bržkone so bili popolnoma slabo oblečeni). Nosili so svojevrstne plašče staroruskih bojarov, rdeče škornje od safjana, atlasne obleke smaragdno zelene barve. Posebno sem se zamaknil ob besedah, katere so govorili. Prav za prav ne besede — posamezne sem poznal vse, saj so bile one navadne besede, kakršne sem slišal v življenju. Vzhitili so me razburljivi, nenavadni stavki, kakršne so tisti

ljudje pletli iz besed. Iz stavkov je odsevala kakršna koli človeška misel, v njih so zveneli čudežni zvoki novih človeških občutkov. V glavnem je bilo divno to, da so znane besede dobivale neznano dišavo.

Poudarjam vprav to potezo svojega zgodnjega očaranja v gledališču, ker se moje poznejše slasti v umetnosti in življenju prav za prav nič ne ločijo od prvih in neskušenih zamikov. Menjala so se mesta in leta, dežele in podnebja, razmere in oblike — jedro je ostalo eno in isto. Vselej je bilo ganotje spricho čarobne novosti, ki jih umetnost podeli najpreprostejšim besedam, najbolj vsakdanjim rečem, najobičajnejšim občutkom.

Spominjam se, kako me je zgrabilo, ko sem nekoč že kot pevec carskega odra slišal isto mnenje v enostavnejši, a jedrovitejši obliki od neizobražene ženske. Pri tem mi hodi na um eden mojih krasnih mladostnih grehov: srčkana, sijajna Elizaveta. Njeno življenje je bilo dolgočasno in sivo, kakor le more biti v hiši kakega nižjega pomagača pri načelniku železniške postajice v ruski pokrajini sivo in puščobno. Bila je lepa kot boginja Živa in kot Živa nepismena. Nje največja vrlina pa je bila to, da je bila preprosta, dobra ruska žena. Poljska cvetka.

Poslušala je z razširjenimi zenicami, ko sem ji ob urah najinih sestankov čital ob luči petrolejke, ki je bila za senčilo ovita s časniškim papirjem:

Zlat oblaček je nočeval
na vrhu velikanske skale...

V silnem zavzetju je rekla:

Kako čudni ljudje ste učenjaki, igralci, umetniki! Vi govorite besede, ki jih lahko vsak dan slišim, a nihče mi jih ni tako sestavil. Oblaček — skale — vrh — velikan in kaj bi moglo biti enostavnejše ko »nočevati« — ampak kako lepo se vse to ujema! Človek bi se razjokal. Kako dobro vse uganete!...»

To so bile moje misli v Elizavetinih ustih. Enako sem čutil in mislil kot deček. Živim v svojem suknarskem predmestju, poslušam besede, ki se govoré tako ali tako, duša se pa nikakor ne odziva nanje. V gledališču pa, kjer jih je kdo zbral, dobé veličast, lepoto in smisel...

Čeprav sem bil še jako mlad, sem že tistikrat sklenil v najgloblji globini svoje duše, enkrat za vselej, brez besed in obljub, da bom tudi jaz deležen vprav tega obhajila...

In pogosto se mi je poslej zazdelo, da se ne samo navadne besede, temveč tudi naša dejanja, potrebna, vsakdanja, stvarna dejanja našega suknarskega predmestja dajo pretvoriti v krasna dejanja velepomembne pesnitve. Za to pa je potreba stvarniške domišljije in umetniškega hotenja. Človek mora znati sanjati.

VI.

Samostansko kosilo.

Obžaloval sem, da je Joža prekinil najin pogovor. Še par zamahov z metlo in dvorana je bila pometena. Katici — tako se je imenovala domača hčerka — sva pomagala razvrstiti in pogrniti mize in nato sva odšla raznašat plakate. Da čim prej končava, mi moj prijatelj Joža predloži, naj prevzamem jaz levo stran ulice, on pa desno.

Četudi zelo nerad, sem sprejel predlog, kaj sem pa hotel? In začelo se je obiranje vrat po trgovinah, hišah in delavnicah.

Nekateri so sprejeli plakat veselega obraza, povpraševali to in ono, hvalili predstavo, informirali se o nocojšnji, drugi so zopet godrnjali, navadno možaki, ako so imeli več hčera, češ, kaj mi prideš zgago in stroške delat. Jaz sem se pa pehal s plakati dalje, ne meneč se za zaničujoče in prijazne obraze, skušal sem, da čim prej zginem — bilo mi je nerodno.

Jaz sem prej končal kot Joža, on se je povsod precej zadrževal, specielno pri peku in pri branjevcu. Vzrok sem zvedel, ko sva se zopet sešla: imel je polne žepe kruha, suhih sliv in ocvirkov.

»Korajžo, Pepe, večerjico že imamo,« se je udaril po polnih žepih. Ko sva prišla v gostilno, je tam že sedel direktor pri slivovki.

»Čujte, za danes sem vam podelil vlogo sluge. Tu imate knjigo, prepišite si vlogo in iztočnice. Skušnje vam ni treba, ako prečitata, boste videli, za kaj gre.« — Torej vlogo sluge? Mogoče ta sluga celo govori?! — Postal sem vesel. Čez pol ure je bila vloga prepisana. Ko je zvonilo poldne, me povabi Joža: »Na kosilo!«

»Ne morem, nimam denarja.«

»Ne stane nič, le pojdi!«

Dovedel me je pred vrata majhnega samostana. Odpre! Stala sva v nekaki ozki predsobi. V steni je bila lesena odprtina v podobi tabernaklja. Joža dvakrat pozvoni. Sedla sva na vzdano klop in molče čakala. Radoveden sem bil, kaj bo. Čez nekaj časa se je začel tabernakelj obračati in zagledala sva lončeno skledo prežgane juhe. Joža jo hitro sname. In še enkrat se je tabernakelj zasukal in še ena skleda prežgane juhe se je prikazala. Žlic pa nikjer. Joža se nasmehne in pomežikne, izvleče iz žepa dve pločevinasti žlici. Ena je bila že obrabljena, ta je bila njegova, druga pa je bila novejšega kova.

»Na, tvoja je, izposodil sem si jo v gostilni.«

Nikoli mi ni tako teknilo kot takrat, doma bi prežgane juhe niti ne poskusil. Kot bi trenil, sta bili obe skledi prazni. Oblizala sva še žlici in jih vtaknila v žep. Prepotrebna rekvizita!

Rojilo mi je po glavi, kako za Boga so vedeli, da sva dva, ko ni ne vrat ne okna.

»Ali nisi čul, da sem dvakrat pozvonil,« me je podučil Joža.

Bilo je okoli šeste ure, ko sva prišla v gostilno. Pripravila sva oder in vse rekvizite, katere je Joža z mojo protekcijo pri gospodični Katici izjemoma dobil. — In zopet priprave, igralci, šminkanje... Končali smo predstavo, publika je odšla, pospravila sva stolice, da si prihraniva delo za zjutraj. Glavni najin namen pa je bil, ostati v dvorani, dokler Katica ne zapre gostilne in si ne pripraviva prenočišče. Spravila sva se pod oder. Tako sva precej časa čepela. Ko so zapahnili gostilniška vrata, nama je odleglo. Še nekaj časa, in vladala je popolna tišina. Zlezla sva izpod odra in odvezala postranske platnene kulise in zastore. Zvila sva jih v blazino. Morala sva dognati, katere deske škripljejo in zato sva jih prav previdno otipavala. Vse to se je godilo pod tehničnim vodstvom v teh zadevah izkušnega Jože. Slekla sva le čevlje, a pokrila sva se z zastori. Molčala sva precej časa. Vladala je prijetna tišina. Z odprtimi očmi sem ležal na hrktu; kot môra me je težilo, trepetal sem kot v mrzlici. Prikrito sem vzdihoval in debele solze so mi tekale po licih. Prvikrat v življenju — bilo mi je šele 17 let — sem bil v takem položaju. Na tleh, brez doma, lačen, brez denarja...

Ko so stanovali pri nas v Sisku, so se drenjali okoli mene ti igralci, sedaj se nihče ne zmeni zame. V mojih najboljših oblekah hodijo, jaz pa bom v par dneh razcapan. Da nisem plačeval, bi imel par krajcarjev in bi se odpeljal domov. Ignorirajo me, in to me je bolelo, silno bolelo. Vzdržati se nisem mogel več, nehote se mi je izvil krčevit jok. Tiščal sem si usta, toda moj jok je bil še glasnejši.

»Jočeš, Pepi?« — zašepeče Joža, občutil sem njegovo roko, ki me je božala po licu.

»Nikar, vem, da ti je težko!«

Krčevito zgrabim njegovo roko, jo pritisnem na lica, jokal sem še močneje na ves glas. Tudi on je jokal. Objela sva se in njegove solze so padale na moje lica. Nisva spregovorila besede. Čutil sem, kako so mi udi odrveneli. Ker je ravno mimo hiše drdral voz, sva izrabila to priliko in se zleknila po volji.

»Vem, da je hudo,« pravi Joža, zate še posebno, ti nisi vajen, ki se nisi navžil revščine, doma si imel vseh dobrot v obilni meri. Meni pa ni ravno tako hudo, vidiš, danes mi je mnogo lažje, ko sva skupaj. Prej sem bil vedno sam. Ti moj Bog, to mora biti usoda, da sem prišel v teater. Moj oče je bil dolga leta muzik v orkestru Narodnega divadla v Pragi in kadar ga je imel v glavi, je vedno doma igral teater. Jaz sem hotel postati trgovec. Lepega dne sem se seznanil z neko igralko, tudi začetnico, in tako se sedaj že skoro eno leto potepam po raznih trupah. Jaz bi bil zelo rad igralec, rad se učim, znam vse vloge drugih igralcev na pamet. Vse rad prenašam, samo ne vem — tu je Joža malo umolknil — ali je to

res — prosim te, Pepi, reci mi resnico — pravijo, da sem — — — da sem — — — da sem pregrd, ter da nimam obraza za igralca, da ta poklic ni zame... Povej! Povej, kaj misliš? Res, mene še nihče ni smatral za igralca. Povej ti, ki me poznaš — ki si izobražen! Ali sem dovolj lep za igralca ali ne? Veš, toda pravo resnico! Nič ne bom hud...«

Bil sem v silni zadregi. Nisem imel pojma, ali bo kdaj iz njega igralec ali ne, tega tudi nisem mogel presoditi. Pravim mu: »Joža! Grd za igralca? — Poglej! Tunča tudi ni lepši, pa je igralec. Ne morem trditi, da si grd.«

»Veš,« mi šepče Joža, »Tunča je grd, ampak za komika je prav lep in dober, jaz pa hočem igrati ljubimce«, in pri tem je usmiljenja vredno vzdihnil. Prijel me je za roko, se nagnil k meni, da sem čutil njegov dih: »Ali sem za ljubimca? Povej odkrito, čisto odkrito!« — Umolknila sva. Prepričan sem bil, da ta moj dobri Joža ne bi nikdar in nikjer mogel že radi svoje zunanosti igrati ljubimce. Zato mi je bilo težko in nisem mogel s pravo besedo na dan. »Jaz ne vem, Joža, res ne vem!« Ves potrt s prikrito žalostjo mi je šepnil: »Torej tudi ti misliš, da ne morem, da res ne morem, no, no, reci!«

»Ne vem, Joža...«

Ni odgovoril; kot da je nekaj težkega pogoltnil. Očital sem si, zakaj mu nisem storil veselja ter rekel, da bi lahko igral ljubimce, saj mi je bil tako dober! V resnici bi pa mogoče le mogel igrati, kaj jaz vem!... Že sem hotel ziniti, češ, da sem se samo šalil; ne, lagati mu nisem hotel...

Kukavica na uri hišnega gospodarja nad nama je zakukala. Bila je dve čez polnoč.

»Dve je,« pripomnim tiho.

»Čul sem,« odgovori Joža, »kmalu se bo zdanilo, ne morem spati, duši me.«

Hotel sem ga potolažiti, pa nisem našel pravih besed. Molče sem zadremal. Ko se zbudim, se je že začelo daniti. Joža je ku-liše, ki jih je imel pod glavo, že obesil na oder. Škočim in storim isto. Mislil sem, da mi bo Joža morda v srcu sovražno nakhlonjen — na zunaj pa, da ne bo pokazal tega... In zopet raznašanje plakatov, kosilo v samostanu, počivanje v senci pod Frankopanskim gradom, vse kakor prejšnje dneve...

Na dan poslovljne predstave je Joža sam raznašal plakate. Igrali smo »Kaznjenčeva hčerka«. Ker nisem igral, sem moral suffirati. Dragutinović je igral kaznjence v resnici čudovito. Publika je jokala in jaz tudi, tako me je potegnil za seboj, da sem prenehal suffirati, gledal sem ga in popolnoma pozabil na vse. Ko pa se je zadril name: »Suffirajte!« sem se šele vzdramil. Oh, kako sem si želel te vloge! Ali bom kdaj tako daleč?...

Spustil sem zastor, zadnjikrat v Kostajnici. Po predstavi so se zbrali vsi igralci v gostilni in dobili so svoje dnevnicke. Ravnatelj je odredil, da jutri ob 5. uri z vozovi putujemo v Bosensko Dubico. Joži in meni je ukazal, da privedeva voznike pred sta-

novanja igralcev. Najprej naj naložimo oder in kulise, potem kovčege. Midva potujeva s kovčegi. Izplačal nam je dnevnicu za 6 dni 3-60 K in odšel.

Preden sva se lotila odra, sva se z Jožo pokrepčala — veliko pivo, porcijo telečje pečenke in 5 kruhov. Tako sva ocedila krožnike, da so bili bolj čisti ko prej. Da sva imela apetit še za 2 porciji, ni treba omenjati.

Ko sva hotela plačati, ni gospodična Katica sprejela denarja, češ, da naju danes ona časti. Zavihala sva si rokave in oder je bil podrt kot bi trenil. Kulise sva zvila in zvezala, ravno tako zastor, tisto rdeče strašilo. Tam, kjer je pred 2 urama publika še jokala, je bilo sedaj nekaj povezanih cunj in desk. Joža ves čas ni govoril. Motiti ga nisem hotel. Poprosila sva gospodično Katico, da zjutraj odda deske onemu mizarju, ki nam jih je posodil. Za izposojene deske je dobil 2 prosti vstopnici za vse predstave.

Zaprla so se vrata teatra in prav je napisal Derencin v svoji komediji »Primadona«: »Gledališke deske so začarane; kdor stopi enkrat nanje, začuti čar, katerega se ne more več iznebiti.« In res, zaprla so se vrata teatra — gostilne, katera je pomenila zame življenje; stopil sem na cesto, na trnjevo pot — igralca.

Joža je slonel ob zidu gostilne z rokami v žepu in bulil v tla. Sedel sem na naš teater, podprl z obema rokama glavo, a moje misli so bile doma v Sisku. Omahoval sem. Ali naj se vrnem ali naprej? Joža mi veli, da moram vse zložiti na voz, oder in kulise, ako bi njega ne bilo. In je odšel. Nikoli več ga nisem videl... Storil sem vse tako, kakor je velel Joža. Natovoril sem kovčege, v resnici jih razven Dragutinoviča, Stankoviča in Davidoviča sploh nihče ni imel, tako, da ta voz ni bil preveč preobložen. Vrnil sem se z vozom nazaj pred gostilno. Ostala dva sta bila že polna.

V prvi voz so se naložili direktor z ženo ter vse igralke, v drugega igralci, v tretjega pa priveski gledališke umetnosti. Vse je bilo že pripravljeno za odhod. Nervozno sem gledal tja, kamor je Joža izginil. Ni ga bilo od nikjer.

»Gospod direktor, Joža je nekam šel in se še ni vrnil.«

Malo smo počakali.

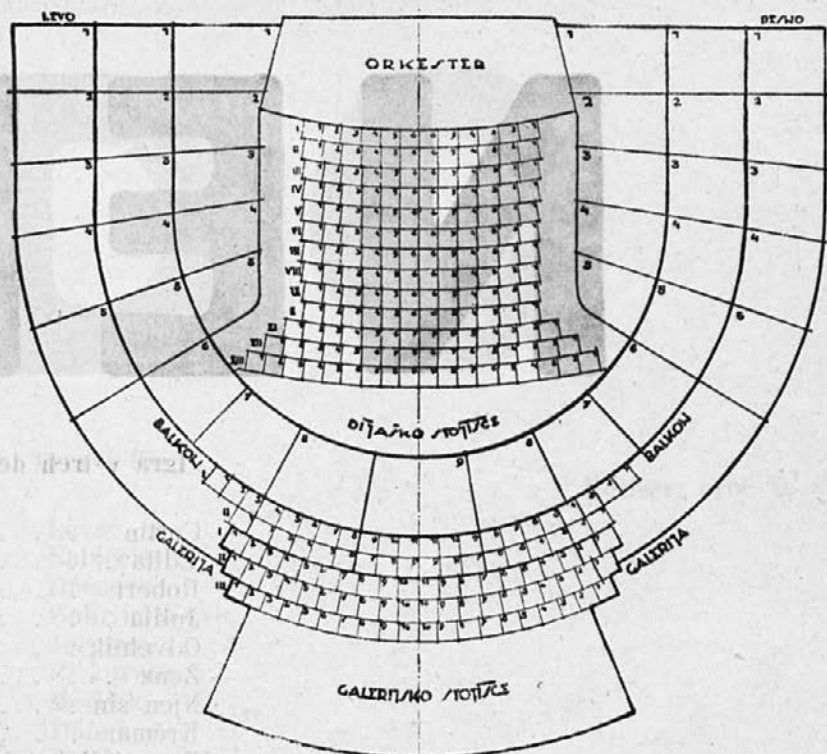
»Gremo, gremo, dokler ni prevelike vročine,« ukaže končno direktor. Skočim na voz med kovčege in začela se je premikati karavana potujoče Talije. Neprenehoma sem se oziral po Joži.

»Bingl, bingl, bingl,« so zvonili zvončki na konjskih vratovih. Tako smo ob rani zori zapustili Kostajnico... Pot nas je vodila čez reko Uno v Bosensko Kostajnico. Opazil sem samostansko kapelico in Joža mi zopet pride na misel. Premišljeval sem, če je zamudil ali je namenoma izostal. Žal, zelo žal mi je bilo za njim.

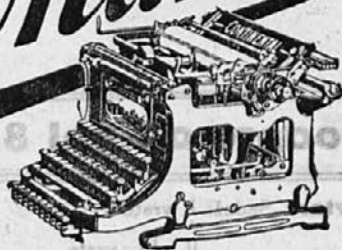
Cin, cin, cin, so peli zvončki in pot se je vila naprej. Utrujenost me je mamila; »cin, cin, cin...«, ajde, ridžo,« ta monotona pesmica me je zagugala v sen'...

(Dalje prih.)

RAZVRSTITEV SEDEŽEV V DRAMI

Continental

IVAN LEGAT

MARIBOR
VETRINJSKA 30
TELEFON INT. 24-34

LJUBLJANA
PREŠERNOVA 44
TELEFON INT. 26-36

NEKD O

Igra v treh dejanjih. Molnar. Prevel Ost.

Režiser: prof. O. Šest.

Cortin	Levar
Edita	Nablocka
Robert	Drenovec
Julija	Gabrijelčičeva
Odvetnik	Jerman
Žena	P. Juvanova
Njen sin	Merljak
Krčmar	Daneš
Ravnatelj hotela	Potokar
Portir	Breziger
Prvi natakar	Pianecki
Drugi natakar	Juvanec
Lakaj	Sancin

Prvo dejanje se vrši na terasi mednarodnega hotela ob Donavi, tretje dejanje v hotelu v nekem majhnem mestecu ob Donavi.

Blagajna se odpre ob pol 8.

Začetek ob 8.

Konec ob 10.

Parter: Sedeži I. vrste	Din 30
" II. - III. vrste	" 28
" IV. - VI. "	" 26
" VII. - IX. "	" 24
" X. - XI. "	" 22
" XII. - XIII. "	" 20

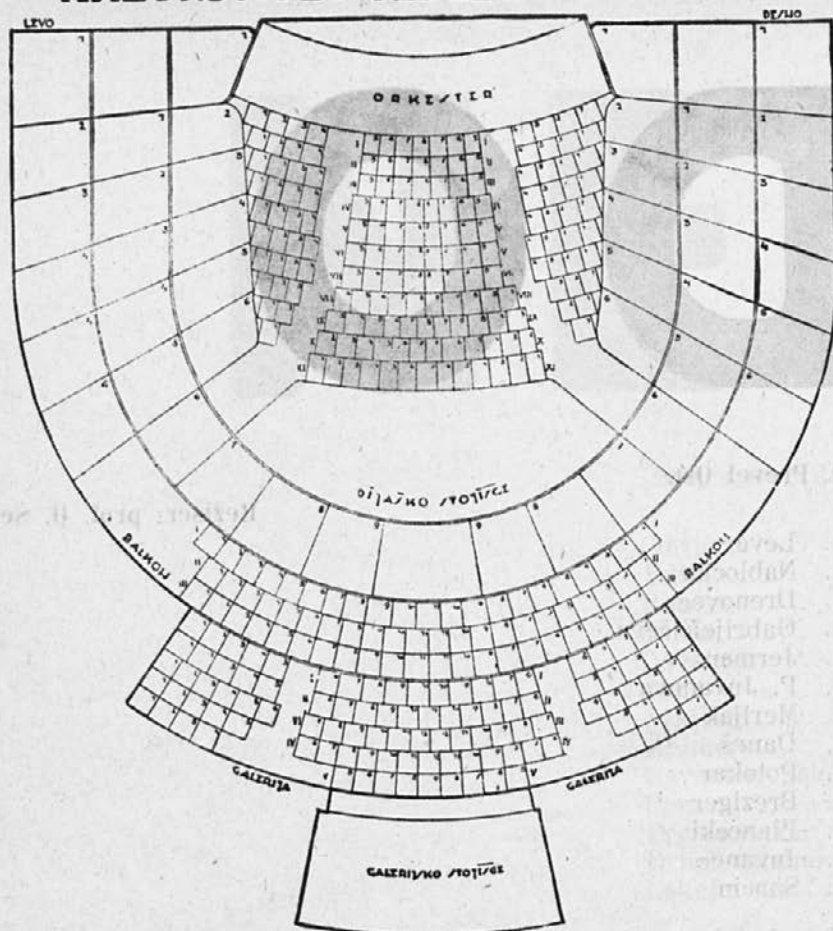
Lože v parteru	Din 100
I. red	" 100
II. red	" 120
"	" 70
"	" 75
Peti ložni red	" 20
"	" 25
"	" 15

Balkon: Sedeži I. vrste	" 22
" II. "	" 18
Galerija: " I. "	" 14
" II. "	" 12
" III. "	" 10
Galerijsko stojšče	" 2
Dijaško stojšče	" 5

VSTOPNICE se dobivajo v predprodaji pri gledališki blagajni od 10. do pol 1. in od 3. do 5. ure

D

RAZVRSTITEV SEDEŽEV V OPERI

,RIBA‘ Ljubljana

Gradišče 7

trgovina z raznovrstnimi sladkovodnimi in
svežimi ter konzerviranimi morskimi ribami

Specijalna zajutrkovalnica vsakovrstnih rib - Vinotoč

Lastnik I. Ogrinc

Telefon 25-84